

N:o 84.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 Maj 1869

— — — — Andra Kamraren — — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, om upphäfvande af Kongl. Förordningen den 23 Oktober 1860, angående ändring i gällande bestämmelser om ansvar för den, som träder till eller utsprider villfarande lära.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 34).

S. A. K.

I sammanhang med väckta förslag om förändrade stadganden rörande främmande kristna trosbekännare och deras religionsöfning, hafva hos Riksdagen framställningar blifvit gjorda om upphäfvande af Kongl. Förordningen angående ändring i gällande bestämmelser om ansvar för den, som träder till eller utsprider villfarande lära, den 23 Oktober 1860, hvilken Förordning hufvudsakligen innehåller ansvarsbestämmelser dels enligt 1 § för den, som offentligen förkunnar eller till annans förledande annorledes utsprider lärosatser, som mot den rena Evangeliska läran stridande äro, dels enligt 2 § för den, som söker genom bedrägliga medel, hotelser eller löften om timliga fördelar, förmå annan till affall från nämnda lära, äfvensom för den, hvilken af föräldrar eller målsman fått sig anförtrodt att uppfostra eller undervisa barn tillhörande svenska kyrkan, men söker under utöfningen af sådant uppdrag bibringa barnet annan tro, än den, som med den rena Evangeliska läran öfverensstämmer, dels enligt 3 § för den, som, utan att vara svensk medborgare, begår brott, som i 1 eller 2 § sägs, dels ock enligt 4 § för den, som till deltagande i främmande trosbekännares andaktsöfning nödgar eller lockar den, som minderårig är, eller under hans lydnad står och till svenska kyrkan hörer. De öfriga §§ handla om böternas fördelning och förvandling samt om rättegången.

Enligt de grundsatser, som finnas uttalade i det genom särskild underdånig skrifvelse, denna dag för Eders Kongl. Maj:t framlagda förslag till författning angående främmande kristna trosbekännare och deras religionsöfning, har Riksdagen ansett, att omförmälda Kongl. Förordning bör upphävas, dock så, att i stället utfärdas en författning, hvarigenom ansvar stadgas för de i 2 och 4 §§ beskrifna brott, utan att några särskilda bestämmelser i fråga om böternas förvandling och fördelning eller om rättegången erfordras, enär allmänna lagens föreskrifter härutinnan torde kunna lända till efterrättelse. Riksdagen, som derjemte funnit den i 2 § af åberopade Förordningen bestämda ansvarspåföljd, böter från och med 100 till och med 500 R:dr, eller fängelse från och med två månader till och med ett år, höra förändras till böter från och med 20 till och med 500 R:dr, eller fängelse i högst ett år, samt den i 4 § stadgade påföljd af böter från och med 25 till och med 200 R:dr förändras till böter från och med 10 till och med 200 R:dr, har derföre för sin del beslutat en författning, angående ansvar för den som söker förmå annan till affall från den Evangeliskt Lutherska läran, så lydande:

”Med upphäfvande af Kongl. Förordningen angående ändring i gällande bestämmelser om ansvar för den, som träder till eller utsprider villfarande lära, af den 23 Oktober 1860, förordnas som följer:

§ 1.

Söker någon genom bedrägliga medel, hotelser eller löften om timliga fördelar förmå annan till affall från den Evangeliskt Lutherska läran; vare förfallen till böter från och med tjugo till och med femhundra riksdaler, eller fängelse i högst ett år.

Lag samma vare, om någon, hvilken af föräldrar eller målsman fått sig anförtrodt att uppfostra eller undervisa barn, som tillhöra svenska kyrkan, söker under utöfningen af sådant uppdrag bibringa barnet annan tro, än den, som med den Evangeliskt Lutherska läran öfverensstämmer.

§ 2.

Hvar som till deltagande i främmande trosbekännares andaktsöfning nödgar eller lockar den, som minderårig är, eller under hans lydnad står och till svenska kyrkan hörer, böte från och med tio till och med tvåhundra riksdaler.”

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 13 Maj 1869.